Dosarul nr. 3a-1036/25; (2-23117213-02-3a-27032025)
Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (judecător Cazacu Grigorii)

D E C I Z I E

08 iulie 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

în componența:
Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Bostan Angela și Dașchevici Grigore
Grefier Papuc Daniela
Interpret Guzun Diana

examinând în ședință închisă apelul depus de avocatul Spînu Mariana în interesele apelantului F***** A*****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 23 ianuarie 2025,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de F***** A***** către Inspectoratul General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. 3937/23/DAA din 03.07.***** prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea reexaminării cererii, cu acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova,

c o n s t a t ă:

Pretențiile reclamantului:

La data de 11 august ***** F***** A*****, prin intermediul avocatului Spînu Mariana, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând anularea deciziei nr. 3937/23/DAA din 03.07.*****, prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea reexaminării cererii, cu acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că se află într-o situație de persecuție politică și judiciară în *****, context în care împotriva sa a fost fabricat un dosar penal la comandă, sub acuzația de apartenență la o organizație criminală. Acuzațiile formulate de autoritățile *****e nu sunt susținute de probe concrete și individualizate care să confirme implicarea sa efectivă în presupusele fapte infracționale. În acest sens, invocă Decizia Comisiei de Control al Fișierelor Interpol din 14.10.2022, care a constatat lipsa unei legături clare între faptele incriminate și activitatea sa personală, subliniind că formulările autorităților *****e sunt vagi, generale și lipsite de conținut probator relevant.

Totodată, reclamantul atrage atenția asupra faptului că nu a comis nicio infracțiune, iar procedura penală deschisă împotriva sa este un abuz al sistemului juridic din *****, orchestrată de persoane influente, ca mijloc de eliminare din sfera financiar-bancară.

În consecință, susține că se încadrează în definiția legală a refugiatului, întrucât este o victimă potențială a unei persecuții politice și judiciare nejustificate.

De asemenea, subliniază că începând cu anul ***** a părăsit teritoriul ***** în mod legal și a locuit temporar în mai multe state europene, stabilindu-se ulterior în Republica Moldova. Lipsa unui pașaport valabil – document expirat în ianuarie ***** – îl plasează într-o situație de vulnerabilitate extremă, fiind practic imposibil pentru el să-și regularizeze statutul de identitate sau să solicite protecția unui alt stat.

În acest context, reclamantul invocă principiul non-refoulement, prevăzut de art. 11 alin. (2) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, care interzice returnarea sau expulzarea unei persoane într-un stat în care viața ori libertatea acesteia este pusă în pericol.

Un alt argument central al acțiunii este critica adusă modului de motivare a deciziei autorității pârâte, care în opinia reclamantului, este contradictorie și formalistă. Pe de o parte, autoritatea menționează că un refugiat trebuie să fie o victimă a justiției și nu o persoană care fuge de justiție; pe de altă parte, admite că reclamantul nu a comis faptele pentru care este urmărit.

Astfel, reclamantul conchide că recunoașterea faptului că nu a săvârșit nicio infracțiune atrage implicit calitatea sa de victimă a unui abuz de procedură penală, ceea ce justifică acordarea unei forme de protecție internațională.

În plus, reclamantul invocă obligația pozitivă a autorităților competente de a analiza cererile de azil în mod individual, obiectiv și imparțial, în conformitate cu art. 42 și 43 din Legea privind azilul. Aceste prevederi impun o examinare activă, chiar din oficiu, a tuturor circumstanțelor de fapt și de drept relevante, inclusiv coroborarea informațiilor din surse credibile privind situația din țara de origine.

Nu în ultimul rând, reclamantul face trimitere la art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, care conferă dreptul oricărei persoane afectate de un act administrativ vătămător să conteste acel act în fața instanței de contencios administrativ, solicitând în concret anularea deciziei atacate și obligarea pârâtului la reexaminarea cererii, cu acordarea azilului.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 23 ianuarie 2025, acțiunea înaintată de F***** A***** a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

La data de 30 ianuarie 2025 avocatul Spînu Mariana, în interesele apelantului F***** A*****, a contestat cu apel hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 23 ianuarie 2025, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă.

Argumentele părților:

În motivarea apelului formulat împotriva hotărârii instanței de fond, apărătorul reclamantului, avocata Spînu Mariana critică legalitatea și justețea soluției pronunțate, arătând că aceasta a fost emisă cu încălcarea gravă a prevederilor Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, precum și a principiilor fundamentale ale unui proces echitabil, consacrate de Constituție și de jurisprudența CEDO.

Susține că prima instanță a dispus în mod eronat respingerea acțiunii, fără a asigura respectarea principiului contradictorialității și al egalității de tratament. Reclamantului nu i s-a oferit posibilitatea efectivă de a-și susține poziția, instanța refuzând cererea de amânare motivată depusă de reprezentantul acestuia, în contextul în care acesta se afla în afara țării și anexase dovada situației. Cererea de amânare fiind prima și singura formulată, respingerea ei fără o justificare rezonabilă echivalează cu o încălcare a dreptului la apărare.

Mai mult, instanța de fond a procedat la examinarea cauzei în lipsa ambelor părți, atât reclamantul, cât și pârâtul nefiind prezenți, ceea ce a afectat echilibrul procesual. De asemenea, în ciuda neprezentării dosarului administrativ de către pârât și a ignorării unei încheieri anterioare a instanței, nu a fost aplicată nicio sancțiune procesuală împotriva autorității pârâte, aspect ce denotă o aplicare inegală a tratamentului procesual între părți.

În continuare, apelanta susține că instanța de fond nu a dat o apreciere pertinentă și motivată susținerilor esențiale din cererea de chemare în judecată, omițând să analizeze dacă

autoritatea competentă a cercetat în mod efectiv toate împrejurările invocate de reclamant în susținerea cererii de azil. Atât autoritatea de azil, cât și instanța, au omis obligația legală de a examina toate aspectele relevante în mod individual, obiectiv și imparțial, astfel cum impune Legea nr. 270/2008.

Consideră că hotărârea instanței este contrară circumstanțelor reale ale cauzei, în contextul în care reclamantul riscă o pedeapsă de 15–25 ani de închisoare în ***** pentru o infracțiune pe care nu a săvârșit-o, dosarul penal fiind fabricat la comandă politică. Această situație constituie o amenințare reală și gravă la adresa vieții și siguranței sale personale, iar ignorarea acestui risc contravine principiului non-refoulement și obligației statului de a proteja persoanele aflate în pericol.

Pe cale de consecință, apelanta solicită admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea reclamantului să fie admisă, cu obligarea autorității competente la reexaminarea cererii de azil, în condițiile legii.

La data de 08 mai 2025 reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, a depus referință, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

Poziția participanților la proces în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel:

În ședința de judecată apelantul F***** A***** și reprezentantul acestuia avocatul Spînu Mariana, au susținut integral cererea de apel și au pledat pentru admiterea acesteia.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Armanu Igor, în ședința de judecată a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind explicațiile participanților prezenți în cadrul ședinței de judecată, studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că apelul este admisibil, însă este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

Referitor la admisibilitatea apelului:

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Din actele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii a fost pronunțat la 23 ianuarie 2025, apelul nemotivat fiind depus la 30 ianuarie 2025; hotărârea motivată a fost comunicată reprezentantului apelantului la 21 martie 2025 iar motivarea apelului a fost prezentată la 18 aprilie 2025, circumstanțe în care instanța de apel constată că cererea de apel întrunește condițiile cu privire la respectarea termenului prevăzut de Legislația în vigoare.

Conform art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

Cererea de apel a fost semnată electronic de avocatul Spînu Mariana, în interesele apelantului lui F***** A*****, fiind împuternicită în baza mandatului avocațial seria MA nr.

1950714 din 24.07.2023. În aceste împrejurări, Completul judiciar concluzionează că, apelul trece testul admisibilității, instanța de apel urmând să examineze cauza în fond.

Referitor la fondul apelului:

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul […].

Potrivit art. 219 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform jurisprudenței CtEDO, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară. (Hirro Balani vs Spania, nr. 18064/91 din 09 decembrie 1994 §27; Georgiadis vs Grecia nr. 21522/93 din 29 mai 1997 §43).

Cercetând starea de fapt, Completul judiciar a stabilit cu certitudine că F***** A***** s-a născut la data de ***** în or. Moscova, *****, este de naționalitate ***** și de religie *****.

Pentru stabilirea identității sale, solicitantul a prezentat la Direcția azil și apatridie (în continuare Direcție), pașaportul național de călătorie seria *****, eliberat la data de*****, expirat la data de **********.

La data de 12.10.2022 solicitantul s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova.

În cadrul interviului, solicitantul a declarat că a plecat legal din ***** în ***** în luna *****, anul *****, în urma problemelor iscate la locul de muncă.

Motivul pentru care solicitantul a plecat din țara de origine a fost faptul că în ***** pe numele său a fost intentat dosar penal la comandă. Având funcția de Președinte al consiliului bancar, a fost învinuit de semnarea unor contracte, care au dus la fraude bancare. Au apărut informații pe internet (nu se cunoaște sursa) precum că solicitantul era bănuit de către Agenția de asigurare a depozitelor bancare în comiterea fraudei bancare. Timp de 4 ani a locuit în mai multe țări precum *****, *****, *****, iar la 01.09.2022 a venit în Republica Moldova.

Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitantul a invocat că îi place cultura și oamenii din Republica Moldova. A fost dat în căutare internațională de către autoritățile *****, însă după analiza dosarului și corespondența dusă cu solicitantul, INTERPOL-ul a refuzat căutarea și extrădarea domnului F***** A***** în *****.

Solicitantul a prezentat copia răspunsului oficial parvenit de la INTERPOL, privind explicația motivului de ce solicitantul nu este subiectul de dat în căutare internațională.

Solicitantul a invocat că nu dorește să se întoarcă in *****, deoarece pe numele sâu este intentat dosar penal fabricat, legat de locul de muncă în domeniul bancar unde a activat din anul 2012 până în anul ***** și riscă închisoare pînă la 15-25 ani.

La 03 iulie ***** Inspectoratul General pentru Migrațiune a emis decizia nr. 3937/23/DAA din 03.07.*****, prin care a fost respinsă cererea de azil.

La data de 11 august ***** F***** A*****, prin intermediul avocatului Spînu Mariana, a

înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând anularea deciziei nr. 3937/23/DAA din 03.07.***** prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea reexaminării cererii, cu acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

Fiind învestită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță s-a pronunțat asupra netemeiniciei acțiunii, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și criticile aduse în apel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 45 din Legea nr. 270/2008,

(1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate;

d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații:

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 47 din Legea nr. 270/2008**,** Agenți de persecuție sau vătămări grave sînt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit.a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art.47[1].

Articolul 47/1 din Legea citată stipulează că: (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci cînd agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci cînd dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci cînd solicitantul are acces la o astfel de protecție.

La evaluarea acestui element, a fost luat în considerare faptul că solicitantul de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Totodată, după cum corect a observat instanța de fond, reclamantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere. Analizând motivele invocate de către solicitantul de azil în ceea ce ține de motivul părăsii țării de origine și solicitării azilului, unde s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de neimpunerea examinării a elementului dat.

Mai mult, reclamantul a avut posibilitatea să prezinte dovezi în sprijinul celor afirmate în procedura administrativă de azil, însă acestea nu au fost aduse la cunoștință Direcției azil și apatridie.

Pct. 195 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, prevede că în primul rând trebuie ca faptele semnificative ale cazului individual să fie prezentate de solicitantul însuși.

Potrivit pct. 196, ca principiu juridic general, cel care poartă răspunderea principală pentru prezentarea dovezilor este persoana care înaintează cererea.

Conform pct. 197, îngăduința față de o astfel de posibilă lipsă de dovezi nu înseamnă ca declarațiile nesusținute de dovezi trebuie neapărat acceptate ca fiind adevărate.

În acest sens se reține că, această clauză, care este într-o mare măsură explicativă prin ea însăși, are ca scop să excludă de la statutul de refugiat toate persoanele ce au dubla sau multiplă cetățenie și care pot să solicite protecția a cel puțin una dintre țările ai căror cetățeni sunt. Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Tot în acest context, se atestă că în defavoarea solicitantului de azil a fost luat în considerare faptul că acesta nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, deoarece nu rezultă existența unei temeri întemeiate.

Cu referire la aserțiunea reclamantului precum că riscă să fie deținut pe nedrept, se reține noțiunea de „pedeapsă” care este definită în modul următor: este important de a efectua o distincție clară între persecuție si pedeapsă prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal nu sunt refugiați. Refugiatul este o victimă - sau potențială victimă a injustiției și nu o persoană ce fuge de justiție, se află în procedura de extrădare în vederea tragerii la răspundere penală pentru comiterea infracțiunii de fraudă prin corespondență.

Conform art. 42 din Legea nr. 270/2008, (1) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere. (2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia. (3) În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la alin.(1) și (2), autoritățile competente să soluționeze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experți, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanților, în condițiile legislației în vigoare.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Potrivit art. 63 din Legea indicată supra, (1) Cererea de azil este considerată abuzivă dacă:

a) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa, și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentînd informații sau documente false ori tăinuind informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei;

b) solicitantul a depus o altă cerere de azil, furnizînd alte date personale;

c) solicitantul nu a furnizat nici o informație care să stabilească cu un grad rezonabil de certitudine identitatea sau cetățenia sa ori nu a prezentat cu rea-credință acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi fost de ajutor la stabilirea identității sau a cetățeniei sale;

d) solicitantul a depus cerere numai pentru a amîna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

(2) Cererea de azil este considerată evident nefondată dacă:

a) solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții;

b) solicitantul a depus o cerere nouă în care nu invocă noi elemente relevante cu privire la situația sa personală ori la situația din țara sa de origine;

c) solicitantul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în mod ilegal ori și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorități și/sau nu a depus cerere de azil cît mai curînd posibil, avînd în vedere circumstanțele intrării sale în teritoriu.

(3) Motivele specificate la alin.(1) și (2) nu pot să prevaleze temerii bine întemeiate de persecuție, conform art.48.

Potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Converfției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, - „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este

obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are", rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Potrivit pct. 62 din Manualul UNHCR: Un migrant este o persoană care, din motive diferite de cele conținute în definiție, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un migrant economic și nu un refugiat.

Potrivit pct. 71 din Manualul UNHCR: Declarația universală a drepturilor omului și Pactul internațional relativ la drepturile civile și politice proclamă dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie, drept ce include libertatea unei persoane de a-și schimba religia și convingerile sale deopotrivă în public și în particular, prin educație, practicare, cult și ritualuri.

Potrivit pct. 72 din Manualul UNHCR: Persecuțiile din „motive religioase" poate lua diferite forme, de exemplu, interzicerea apartenenței la o comunitate religioasă, de a practica un cult în public sau în particular, de a da sau a primi educație religioasă, sau aplicarea de măsuri grave de discriminare față de persoane deoarece își practică religia sau aparțin unei anumite comunități religioase.

Potrivit pct. 73 din Manualul UNHCR: în mod normal, simpla apartenență la o comunitate religioasă nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia unei cereri de recunoaștere a statutului de refugiat. Cu toate acestea, pot exista circumstanțe speciale în care simpla apartenență poate fi o justificare suficientă.

Raportând cadrul legal citat la circumstanțele cauzei, Completul judiciar consideră că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă despre netemeinicia acțiunii reclamantului.

Or, solicitantul azilului nu a prezentat probe plauzibile care ar demonstra că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine, la fel cum nu s-a demonstrat un substrat factologic despre existența unei temeri întemeiate, astfel că argumentele reclamantului invocate în susținerea cererii de azil, corect au fost apreciate de autoritatea publică ca fiind neîntemeiate, fiind corect dispusă respingerea unei astfel de cereri.

Nu poate fi reținut argumentul apelantului că prima instanță a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil, respingând cererea de amânare și examinând cauza în lipsa lui și avocatei Spînu Mariana. Or, din materialele dosarului rezultă că ședința de judecată din 17 decembrie 2024 a fost amânată la cererea reclamantului, iar ședința din 23 ianuarie 2023 a fost coordonată cu toți participanți la proces, inclusiv cu reclamantul.

Prin urmare, ținând cont de faptul că categoria litigiilor în care obiectul constituie cererea străinului privind acordarea azilului, se examinează în regim de urgența, Completul judiciar consideră că prima instanța corect a respins cererea de amânare înaintată repetat, dispunând examinarea cauzei în fond.

Ce ține de argumentul apelului despre încălcarea de către prima instanță a principiului egalității de tratament prin neaplicarea amenzii față de autoritatea publică care a prezentat dosarul administrativ cu întârziere, Completul judiciar reține că conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 27 iunie 2025, instanța de judecată a prevenit autoritatea publică în mod repetat, așa cum prevede art. 221 din Codul administrativ că în cazul neprezentării dosarului administrativ va fi aplicată amenda (f.d. 33 verso), încheierea protocolară fiind executat de pârât, fiind prezentat dosarul administrativ. În așa circumstanțe nu este relevantă aplicarea amenzii, cu

atât mai mult, nu se atestă încălcarea de către prima instanță a principiului egalității de tratament.

Completul specializat va respinge ca neîntemeiat argumentul apelantului că hotărârea primei instanțe urmează a fi casată, deoarece concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei. Or, analizând conținutul hotărârii contestate, Completul judiciar reține că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

Alte argumente invocate de apelant în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de instanța de apel, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se referă la circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

În consecință, instanța de apel reține prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume cauza Rebait și alții c. Franței, că art. 6 par. 1) al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.

Astfel, dat fiind că argumentele apelantului sunt nefondate și combătute integral prin concluziile relatate supra, în speță lipsind temeiuri legale pentru casarea hotărîrii contestate, Colegiul conchide că apelul declarat este integral nefondat și pasibil de a fi respins.

Din considerentele menționate și având în vedere că prima instanță a elucidat deplin circumstanțele cauzei, a aplicat corect normele materiale și a adoptat o hotărîre întemeiată și legală, cu respectarea normelor procedurale, iar cererea de apel este neîntemeiată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge cererea de apel.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge apelul depus de avocatul Spînu Mariana, în interesele apelantului F***** A*****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 23 ianuarie 2025.

Decizia este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată la Curtea Supremă de Justiție cu recurs în termen de două luni.

Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Dașchevici Grigore